

Efter Enhedslistens opfattelse medfører det, hvis vi siger ja til euroen, et voldsomt tab både af demokrati og social solidaritet.

Det siges ofte fra tilhængerens side, at det her drejer sig om at sidde med ved bordet. Vi, siger man, skal sidde med ved bordet. Så må jeg spørge: Hvem er »vi«? »Vi« er ikke Folketinget her, for Folketinget kommer ikke til at sidde med ved bordet, for det er udtrykkeligt fastslået i traktaten, at bankdirektørerne, som ikke må modtage instruktioner fra parlamenter, skal håndhæve prisstabilitet og må kun tage hensyn til beskæftigelsen, hvis det ellers kan lade sig gøre, uden at priserne stiger.

Det er altså en bunden opgave, og så er det, jeg spørger: Hvad er det, man vil ind og være med til at bestemme ved det bord? Ja, det er de planer, der ligger til regeringskonferencen bl.a. om flertalsafgørelser på det sociale og arbejdsmæssige område.

Og hvad er det grundlæggende demokratiske problem i den fremgangsmåde, man har valgt? Ja, det er, at man har sagt fra regeringens side, at den traktat, som bliver vedtaget i Nice i december, ønsker man ikke en folkeafstemning om, for man har fået juristernes ord for, at selv om vi opgiver vetoretten på disse helt vitale områder for Danmark, er det ikke suverænitetets afgivelse.

Dermed har juristerne tømt suverænitetetsbegrebet for indhold, og derfor står vi i den situation, at hvis man stemmer ja den 28. september, så har man givet regeringen frie hænder til at vedtage en ny unionstraktat med vidtgående overdragelse af reelle beføjelser på de mest følsomme områder i den danske overenskomstmodel, i den danske sociale model, overdraget dem til EU. Det er kernen i denne debat.

Og der er denne stadige benægtelse fra tilhængerens side af at gå ind i den diskussion, som de hver gang, vi rejser den, siger ikke har noget med folkeafstemningen den 28. september at gøre. Det er det, der er det dybe demokratiske underskud i den måde, som regeringen har tilrettelagt den her debat på.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg står her med Enhedslistens hovedmateriale i agitationen i forbindelse med det her. Jeg har noteret mig, at der står: Bryd båndene til EU. Og der står også: Rul Unionen tilbage. Jeg vil gerne spørge hr. Keld Albrechtsen: Handler det her dybest set ikke om, at Enhedslisten helst så,

at Danmark var ude af EU, og at det derfor handler om ikke overhovedet at skulle tilføje noget som helst på det pågældende område?

Et sted har man gjort statsministeren til marionetdukke i Pinocchiostil: Der er ingen bånd, der binder mig. Er kendsgerningen ikke, at vi i virkeligheden har nogle bånd på vores økonomi lagt af ydre omstændigheder? Og det, der i virkeligheden sker, er, at hvis vi er med i euroen, så skifter vi faktisk rolle til at være med til at trække i snorene og ikke bare sidde for enden af snorene.

Jeg vil også gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg synes, det er lidt interessant, at inden der stort set har været nogen argumenter af nogen slags i forhold til ja-argumenterne, er vi blevet beskyldt for, at nu er der kørt en kæmpe skræmmekampagne i gang, samtidig med at man siger, at det nok er Europas Forenede Stater, og at det er hele Danmark, tæppet trækkes væk under. Det har jeg svært ved at få til at hænge sammen.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Hr. Keld Albrechtsen taler om skræmmekampagner, og man kunne jo fortsætte i den samme demagogiske stil og så sige, at hvis de skræmmekampagner, der allerede er startet på nejsiden, fortsætter, er der vel ingen Dannebrog tilbage, når vi når til den 28. september 2000. Jeg tror, at vi skal undlade at komme med den slags påstande.

Mit spørgsmål til hr. Keld Albrechtsen skal være: Hvis hr. Keld Albrechtsen påstår, at det drejer sig om, er, at vores nationalbankdirektør, Bodil Nyboe Andersen, nu i stedet for at sidde i København kommer til at sidde i Frankfurt, og at det er det, der er det voldsomt store problem, og hvis hr. Keld Albrechtsen så påstår, at det har noget med arbejdsmarked og socialpolitik at gøre, er det så Enhedslistens påstand, at det er fru Bodil Nyboe Andersen, der fastsætter grænser for arbejdsmarkedspolitikken fremover?

Jeg har meget, meget svært ved at forstå, hvad det er for en argumentation, hr. Keld Albrechtsen kører frem med her. Og jeg synes sådan for forståelsens skyld, at hr. Keld Albrechtsen skal uddybe det synspunkt om, hvor det præcis er, at Den Europæiske Centralbank går ind og påvirker arbejdsmarkeds- og socialpolitikken.